చెక్కుటద్దం

మధునాపంతుల కంఠరాజారాం

క్రోటన్ మొక్కలగుండా, అంచులుగా పాటిన యిటుకరాళ్ళనడుమ, తెల్లటి యిసుక పరిచిన సన్నటి బాటపైన మెల్లగా నడచి వెళ్తోంది వాసంతి. పచ్చని పందిరిలా పరచుకున్న ఆ వేపచెట్ల క్రింద నడవడం ఒక మధురమైన అనుభవం. ప్రభాత వాయువులు చల్లగా వీస్తున్నాయి. సూర్యోదయమైందిగానీ ఎండ యింకా చిటారు కొమ్మలతోనూ, సౌధోపరిభాగాలతోనూ దోబూచులాడుతోంది. తోటలో రకరకాల పువ్వులు విప్పారిన రేకులతో నవ్వుల వికాసాలను వెదజల్లుతున్నాయి. కానీ అలాంటి సుప్రభాతంలోగూడా వాసంతికి ఏదో కొరత వున్నట్టు తోచడమే ఆశ్చర్యం. నిజానికా వున్న కొరతేదైతేవుందో అది ఆ పరిసరాల్లో లేదు. బాహ్య పరిస్థితుల్లో దేనిలోనూ లేదు. అదెక్కడవుందో వాసంతికి తెలుసు. కానీ ఆ విషయాన్ని మాటిమాటికి తలచుకోడమంటే వాసంతికి మనస్కరించదు.

తెల్లటి చలువదుస్తులు వాసంతి శరీరంలో ఎంతవరకూ దాచిపెట్టాలో అంతవరకే దాచిపెడుతున్నాయి. అంగసౌష్టవానికి కొదువలేని రూపవిభవం ఆమెది. తన అందచందాలను నిలువుటద్దం ప్రశంసించనిరోజు లేదు. స్నేహితురాండ్రు నిర్మల, కల్యాణి, మార్గరేటు సౌందర్యంతో ప్రసక్తి వచ్చినప్పుడల్లా తన స్వరూపాన్ని ఉపమాన వస్తువుగా వాడుకుంటారు. ఆ పొగడ్తలు ఒకప్పుడేళ్ళకు మునుపు తన కెంలో గర్వాన్ని కలిగించేవి. కాని గాలికే కరిగిపోయిన కర్పూరంలా ఆ గర్వం కాలగర్భంలో లుప్తమైపోయింది. తనకోసం వేచివుండి, వుండీ మేనత్తకొడుకు వేరేపెళ్ళి చేసుకున్నాడు. ఒక హెల్తు యిన్స్పెక్టరు అనపైన మనసు పెట్టుకుని మజ్నూలా తయారైపోవడంతో అతడి హెల్తు కస్తా పాడైపోయేదాకా వచ్చింది. చేతులు కాలక మునుపే అతడు ఆకులు పట్టుకుని గంతకు తగిన బొంతలాంటి ఒక సంబంధాన్ని కొప్పుకుని యిప్పుడా పిల్లతో లక్షణంగా సంసారం చేసుకపోతున్నాడు. అసలీ మగజాతి తీరే యింత! నువ్వంగీకరించకపోతే నుయ్యో, గొయ్యో, విషమో ప్రాడో అంటూ ప్రతినలు పలుకుతారు తీరా అంగీకరించకపోతే — పోతే పోయింది లెమ్మని యింకొక సబ్స్టిట్యూట్‌తో సరిపెట్టుకుంటారు అవును పాపం! ఎంతకూ తాను తన సింహాసనంనుంచి దిగకపోతే వాళ్ళు మాత్రం ఎంతకాలమని తన హృదయ ద్వారాలదగ్గర ప్రేమభిక్షకోసం పడిగాపులు పడతారు? అందరూ ఒక్కొక్కరుగా వెళ్ళిపోయారు. ఇప్పుడు తాను గొంతెత్తి పిలిపించుకోడానికెవ్వరూలేని పరిస్థితి మాత్రమే మిగిలింది!

వంతెన క్రింది నదీప్రవాహంలా కాలం తనపాటుకు తాను వెళ్ళిపోతోంది.

అవును. జీవితంగూడా నదిలాంటిదే! ఆనకట్ట వేస్తే పొలాలు పండించుకోవచ్చు, తోటలు పెంచుకోవచ్చు. కనుచూపానినంత మేరకు సస్యశ్యామలంగా మార్చుకోవచ్చు. ఆనకట్ట వేయవు ఏమవుతుంది? నీళ్ళన్నీ మున్నీటిపాలు. మియర్ వేస్టు!

ఈ వ్యూహ తానాక పెనుతుఫానులా తన మనశ్శాంతి నెక్కడ పాడుచేస్తుందోనన్న భయం ఒకటి క్రొత్తగా వాసంతిని పట్టుకుంది. కానీ మనసు చాలా చెడ్డది. నిషేధాజ్ఞలతో దానికి హద్దులేర్పరచడం చాలా కష్టం. కొండల్ని గురించి తలచుకో, కోనల్నిగురించి తలచుకో, తరులతా గుల్మ

దుల్లో దేన్నిగురించైనా తలచుకో; కానీ ఒక్క కోతినిగురించిమాత్రం తలచుకోవద్దు, అని నువ్వు నీ మనసుకు చెబుతావనుకో! ఊహూ, లాభం లేదు. నీ మనస్సెప్పుడూ కోతిపైన్నే వుంటుంది.

అలాంటి వాసంతికానాటి వుదయం ఫీమేల్‌వార్డు కల్లంతదూరంలో, కాలువ పైన కట్టిన పిట్టగోడవానుకుని అంతకు మునుపెన్నడూ ఆసుపత్రిముఖం చూడని వాడిలా ఆపరిసరాలను పరకాయించిమాస్తూ నిల్చున్న ఒక యువకుడు కనిపించాడు.

మరీ అంత శ్రేబాయమైతే వాసంతి పట్టించుకుని వుండేదికాదేమో! ముప్పైకి ముప్పై అయిదుకు మధ్య ఎక్కడో తారట్లాడుతోంది అతడి వయస్సు.

ఎత్తయిన వాడు. పసిమినిగ్గులు వెదజల్లుతున్న దేహచ్ఛాయ. చెదరిపోయినా అందంగానే వున్న క్రాపింగు, నలిగిపోయినా నాజూకుగానే వున్న దుస్తులు. ఆ కళ్ళల్లో కాంతులున్నాయి. ఆ నిల్చున్న తీరులో హుందాతనం వుంది. అన్ని లక్షణాలూ బాగానే వున్నాయి. కానీ వాసంతికి నచ్చనిదొక్కటే! చందమామలో మచ్చలా అంతటి అందగాడికి ఆ గడ్డమేమిటి ? అదిగూడా వారం పదిరోజుల ఏమరుపాటువలన ఏర్పడిన పసిగడ్డమైతే వాసంతి పోనీ లెమ్మని మన్నించగలిగి వుండేది! అబ్బే, ఆ గడ్డానికెంత లేదన్నా రెండుమాసాల మోటు ప్రాయం వచ్చేసింది.

లోకంలో వాసంతికి నచ్చనివి చాలా వున్నాయి. ఆ జాబితాలో ముఖ్యమైనది గడ్డం. గడ్డం మగసిరికి లక్షణమైతే దాన్ని మాటిమాటికీ మగవాళ్ళు శుభ్రంగా తుడిచి పెట్టుకోడ మెందుకో ఆమెకర్థం గాదు. పూర్వం మన మహర్షులు గడ్డాలు పెంచుకునేవారంటే అందుకు అడవుల్లో సెలూనులు లేకపోవడమే కారణమని వాసంతి భావిస్తుంది. మరీ అంత, ముమ్మరంగా గాకపోయినా, ఈ రోజుల్లోగూడా గడ్డాల సాగుబడి అక్కడక్కడా అరుదుగానైనా కనిపించక పోవడంలేదు బహుశా వారం వారం, నెల నెలా సుంకాలు చెల్లించడానికి బద్ధకించడమే యిందుకు కారణమై వుంటుంది. ఈ విద్యలో ఎవరికివారే నిపుణులై పోవడానికి వీలుగా, షేవింగుసెట్లు చౌకగా లభ్యంకావడం ప్రారంభమైన తర్వాత స్త్రీయులవాళ్ళ చెంపలుగాజా సముద్రపు కెరటం పరామర్శించిపోయిన యిసుకవాలులా శుభ్రంగా వుండడం నేర్చుకున్నాయి. ఇట్టి పరిస్థితుల్లో ఒక యువకుడు బిరుసుగడ్డంతో సహజీవనం చేయగలగడమే విడ్డూరం !

వాసంతి లోపలికివెళ్ళి, స్టాఫ్ నోట్ బుక్‌లో సంతకంపెట్టింది. ఛార్జీ అప్పగించి క్వార్టర్సుకు బయలుదేరుతున్న ముసలి నర్సు కమలమ్మ వెళ్తూ వెళ్తూ గడిచిన రాత్రి తొమ్మిదిగంటలప్పుడు అడ్మిట్ అయిన కొత్తకేసును గురించి ప్రస్తావించింది. ఆమె ద్వారా తెలిసినవి తెలియగా మిగిలిన వివరాలకోసం రిజిష్టరు తెరిచి చూచింది వాసంతి. పేరు సక్కూబాయి. వయసు యిరవైఏడు, భర్త పేరు చంద్రమోహన్. అతడు యల్. ఐ. సి. లో ఉద్యోగి. ఆమెగారికి నిర్దిష్టంగా ఒక జబ్బంటూ లేదు. ఆ 'కాలం'లో వ్రాయబడిన పేర్లన్నిటినిబట్టి చూస్తే ఈ కేసొక జబ్బుల గుడారంలా వుంది.

వాసంతి మూడోనంబరు బెడ్‌దగ్గరికి వెళ్ళేసరికి, ఉదయం తనకు కనిపించిన యువకుడు యినుపకమ్మీల గదిలోనుంచీ పేషంటుతో మాట్లాడుతున్నాడు.

చంద్రమోహన్ అన్న వ్యక్తి యితడే నన్నమాట !

వాసంతి సక్కూబాయివైపు చూచింది. కాదుకాదు. సక్కూబాయిలో చక్కందనాలకోసం వెదికింది. సన్నగా, పొడుగ్గా నలుపు పాలే ఎక్కువగా వున్న రంగుతో, కోల ముఖంతో, చూడగానే చూపరులను ఆకర్షించే విలక్షణా లేవీ లేకుండా చాలా సాదాగావుంది సక్కూబాయి. పది దృక్కోణాలనుంచి ఆమెను చూస్తే, ఏదైనా ఒకకోణంలోనుంచి ఆమె కాస్త అందంగా కనిపిస్తే కనిపించవచ్చు. ఏమైనా సక్కూబాయి అన్నపేరే వాసంతికి యింపితంగా లేదు. ఆ ఆకారమూ అందుకు తగ్గట్టే వుంది. కానీ యువకుడి దగ్గరికి వచ్చేసరికి అతడిపేరు, ఆకారము గూడా బాగానే వున్నాయి, ఇక్కడ బాగుండనిది అతడిగడ్డమే ! అయ్యో, యిదేం మనిషమ్మ యితను ! తన జీవితానికి సంబంధించినవన్నీ బాగానే వుండితీరాలన్న పట్టింపు యితనికి లేదల్లేవుంది.

పదిపదిహేను నిముషాలు గడిచేసరికి మళ్ళీ ఒకసారి మూడోనంబరు బెడ్‌వైపు చూడాలనిపించింది వాసంతికి! మరేం లేదు పాపం, ఆ యువకుడింకా ఆ యినుప కమ్మీల దడిని పట్టుకుని వ్రేళ్ళాడుతున్నాడేమో ! ఈ పేషంటుకు వరాండాలో బెడ్‌దొరికినా దొరికిందిగానీ ఆ చంద్రమోహన్‌గారికి నిలువుగాళ్ళ శిక్ష తప్పేటట్టు లేదు !

ఉదయం ఎనిమిది గంటలకు ప్రారంభమై, సాయంకాలం నాలుగింటికి వాసంతికి డ్యూటీ పూర్తయి పోతుంది. డ్యూటీకి వచ్చినప్పటినుంచీ పదకొండు కొట్టేదాకా ఫీమేల్‌వారు పరిసరాల్లోనే తారట్లాడుతూ వుండిపోయిన ఆ యువకుడు ఆ తరువాత ఒక అరగంట సేపటి వరకూ వాసంతికి కనిపించలేదు. పరవాలేదు. ఇతడు భార్యను చూడకుండాగూడా కొంత సేపుండగలడు' అనుకుంది వాసంతి. ఆ రిలీఫ్‌గూడా ఎంతోకాలం నిలిచివుండలేదు. అతను భార్యను వదిలిపెట్టి వెళ్ళడం గూడా భార్యకోసమే! ఆసుపత్రివారి ఆదరణపైన పెద్దగా నమ్మకం లేదేమో మరి, అప్పటికప్పుడే ఫ్రెష్‌గాతయారైన రొట్టెలను పార్సెలు కట్టించుకుని, నవనవలాడుతున్న చీనిపళ్ళు బాగ్‌లో వేయించుకుని, ద్రాక్షపళ్ళ పొట్లం చేతబట్టుకుని, ముఖంపైన క్రమ్ముకున్న చెమటలనైనా తుడుచుకోకుండా అతడు తిరిగి వచ్చేశాడు. వచ్చినవాడు కాసేపు వేపచెట్టుక్రింద కూర్చుని సేదదీరవచ్చునుగదా! అతడిలో ఆ ధ్యాసేలేదు. ఈస్థితిలో అతణ్ణి శీతవాతతాపాలేవీ బాధించేటట్టులేవే! ఆహారం తీసుకున్న తర్వాత వెనువెంటనే వేడివేడిగా ఒక పానీయం సేవించకపోతే ఆ భార్యామణి కందిపోతుందేమో, కరిగిపోతుందేమో నన్నట్టు, అతడు ఫ్లాస్కు భుజానికి తగిలించుకుని మిడిమిడి ఎండలో మళ్ళీ నగరంలోకి దూసుకపోయాడు.

ప్రొద్దు పడమటికి వ్రాలగానే ఎండ వరాండాలోకి వస్తుంది. అప్పట్లో తెరలు దించి పెట్టడం రివాజు. ఆ రోజు మధ్యాహ్నం అయ్యో కాకమునుపే తెరలు దించేసింది వాసంతి. 'తెర తీయగరాదా' అంటూ నాదనామక్రియలోనో, నాటకురంజిలోనో ఒకపాట పాడగానే తొలగిపోవడానికిదేం వేంకటేశ్వరుడిముందు వ్రేలాడుతున్న తెర

చెక్కుటద్దం

గాదు: ఆసుపత్రి సిబ్బందిచేత, పైన చీలలకు బిగించబడి క్రిందబటన్‌లకు తగిలింపబడిన తెర. ఇకమీదట అయ్యగారేం చేస్తారో చూడాలి...

అమ్మగారికన్నిసదుపాయాలూ అమర్చిన తర్వాత, ఎప్పుడో ఆలస్యంగా భోజనానికి వెళ్లిన చంద్రమోహన్ రెండుగంటలకు తిరిగి వచ్చాడు. అపాటికెప్పుడో తెరక్రిందికి వాలిందికానీ వెయ్యి ప్రతిబంధకా లేర్పడినా సరే, తననెవ్వరూ ఆపలేరన్న ధోరణిలో వున్నాడతను. అది హాస్పటలు అందులో ఫిమేల్‌వార్డు ఆడవాళ్లు పడుకున్నమంచాల నడుమనుంచి వెళ్లాలి. అందుకు ఆసుపత్రి నిబంధన అనుమతించవు... ఇలాంటి చొప్పదంటు విషయాలనుగురించి తలపెట్టకుండా అతడు చరచరా లోపలికి వచ్చేశాడు. ముందుకు వెళ్లిపోతున్నాడు. ఇప్పుడతని చేతిలో ఒక వారపత్రిక వుంది. 'ఈ వారం పత్రికేనాండీ?' అంటూ చేయి చావింది వాసంతి. 'అవునండీ! నేను వారపత్రికలు చదవను. కానీ మా ఆవిడ కివంటే చెప్పరానంత పిచ్చి' అంటూ అతడొక క్షణమైనా ఆగకుండా లోపలికి సాగిపోయాడు.

వాసంతికి చెప్పరానంత కోపం వచ్చింది. వారపత్రికలు చదివే పిచ్చి వున్నది, ఈయనగారి జనానాసుందరి కొక్కతేకే కాబోలు! మిగిలినవాళ్లు ఈయనకు మనుషుల క్రిందనే లెక్క తగలగూడదా? ఐనా యితడేం మనిషి? ఒక అందం తెలియదు. ఒక చందం తెలియదు. సభ్యత, సంస్కారం గూడా యితడిలో అంతంత మాత్రంగానే వున్నట్టున్నాయి. లేకుంటే వారపత్రిక యివ్వకుండా వెళ్లిపోతాడా?

సాయంకాలం నాలుగ్గంటలకు తన డ్యూటీ పూర్తికాగానే వాసంతి క్వార్టర్సుకు వెళ్లిపోయింది. దగ్గరివాడైన ఒక వ్యక్తిమూలంగా పెద్ద పరాభవం జరిగినట్టు తాను కృంగిపోవడమెందుకో వాసంతికే తెలియదు.

ఆ యువకుడొకసారి కుతూహలంతో పరకాయించి చూచివుండినా చాలు, ఆమెకిలా అసంతృప్తి కలిగివుండేది కాదు. అబ్బే, రాతిమనిషి. రాతియుగంనాటి మనిషి. ఒక అయిదునిమిషాలు అతడితో మాట్లాడే అవకాశం లభిస్తేనా? 'ఓయీ చిట్టినాయనా! నువ్వు యల్. ఐ. సి. లో గొప్ప ఉద్యోగం చేస్తున్నావు సరే. నెలకైదారు వందల రూపాయిలు సంపాదిస్తున్నావు. మంచిదే అనేకవిధాల నీది కొరతలేని జీవితంగా వుంది. ఉండవలసిందే. కానీ నీకి భార్య ఏమిటి? ఇదెన్ని జన్మల గ్రహచారం నీకు? ఈవిడకు వచ్చిన జబ్బేమిటో డాక్టర్లే తేల్చలేకపోతున్నారు. నికరంగా జబ్బేమిటో తెలిస్తేగదా, మందులిచ్చి బాగుచేయడం! అంతవరకూ ఎన్నిమందులు వాడినా అవి గురిపెట్టకుండా వదిలిపెట్టిన బాణాలేగదా! అయ్యో పాపం! ఈ కష్టం నీకు రావలిసిందిగాదు. ఐనా ఏం చేద్దాం! ఎవరి బుద్ధి వాళ్లకు వచ్చి, ఎవరికి నచ్చిన జంటను వాళ్లెన్నుకునేదాకా మనసమాజంలో తల్లిదండ్రులు పూనుకోవడంలేదు. ఆ తొందరపాటుకు ఫలితం యిది. జరిగిపోయిందానికి విచారించి లాభమేముంది? వద్దమ్మా వద్దు. బెంగపెట్టుకోడంవల్ల నీ ఆరోగ్యం కాస్త పాడైపోవచ్చు. నీస్ఫురద్రూపానికే సేగి రావచ్చు...'

మగవాడి నిలా హడలగొట్టి, దిగులు పుట్టించి చివరకు తామే ఓదార్చాలన్న కోరిక సహజంగా ఆడవాళ్లకందరికీ వుంటుందేమో మనకు తెలియదు. కానీ యిలాంటి ప్రసంగాన్ని చంద్రమోహన్ ఎంతవరకూ హర్షించగలడన్నదే వాసంతికి సందేహం. హర్షించినా హర్షించక పోయినా తన అభిప్రాయాన్ని చూచాయగానైనా చెప్పి తీరవలసిందే!

మరునాటి పుదయం చంద్రమోహనే వాసంతిని పలకరించాడు. నిన్నటిరోజు మీరు పత్రిక కావాలన్నారు గదండీ! ఇదిగో తీసుకోండి. మా ఆవిడ నిన్నటి సాయంకాలానికే దీన్ని చదివేసిందట' అన్నాడు.

పరిచయం యింకా ప్రారంభదశలోనే వుండిపోయిందిగానీ, లేకుంటే ఆ పత్రికను తన భుజబలంకొద్దీ దూరంగా గిరవాటు పెట్టివుండేది వాసంతి.

చూస్తుండగానే నాలుగు రోజులు దొర్లిపోయాయి. పరిచయంగూడా నాలుగు మెట్లు పైకెక్కింది. గతుకులులేని రోడ్డుపైన మోటారుకారు పరుగెత్తినట్టుగా చంద్రమోహన్‌తో జంకు గొంకులు లేకుండా మాట్లాడ్డంగూడా సుసాధ్యంగానే పరిణమించింది.

'చూడండి చంద్రమోహన్‌గారూ! నాకు మిమ్మల్ని చూస్తే చాలా జాలిగా వుంది' అంది వాసంతి.

'ఎందుకూ? ఎందుకూ' అన్నాడు చంద్రమోహన్.

'లేకపోతే జబ్బుమనిషితో ఎంతకాలమని వేగగలరండీ మీరు! ఇదెవరో ముసలి వాళ్లు, నర్సులు, ఆయాలు చేయవలసిన పని. శక్తివంచన లేకుండా మీ అవస్థలేవో మీరు పడుతున్నారు. తీసుకొచ్చి ఆసుపత్రిలో అడ్మిట్ చేశారు. డాక్టర్లున్నారు గదా, మరేం ఫరవాలేదులెమ్మను కుంటున్నారు.

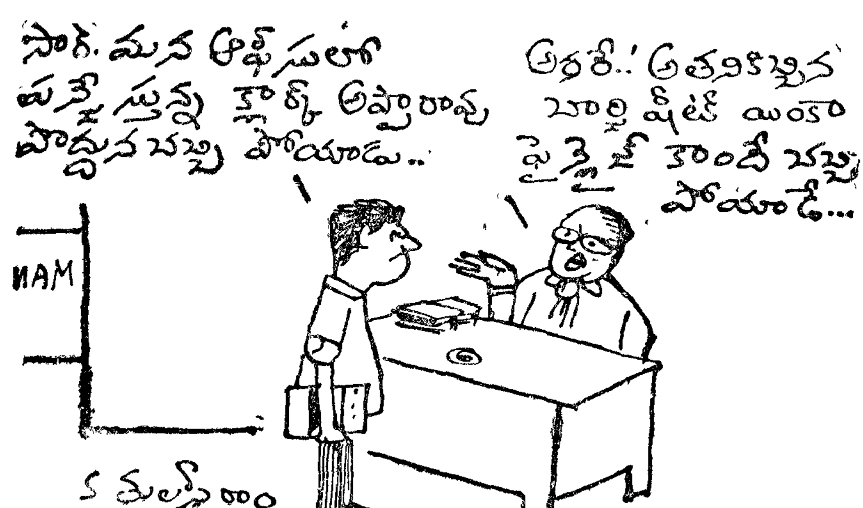

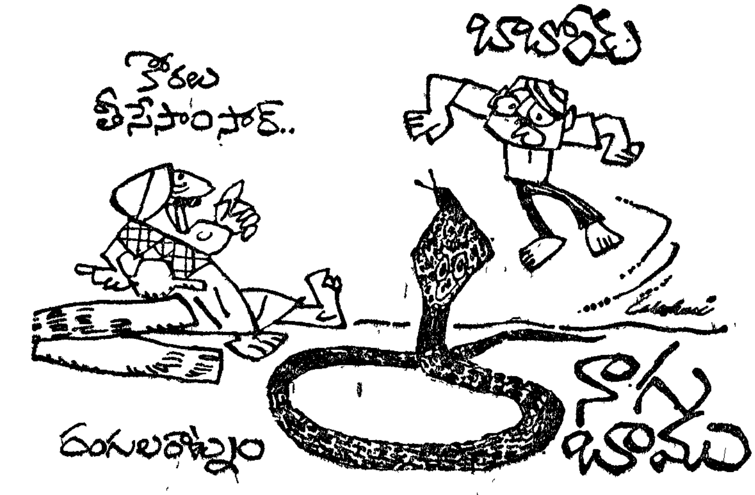

దీన్నే తాచుపాము అంటాము. మనం ఎన్నోరకాల నాగులున్నాయంటాము, కాని మనదేశంలో ఉండేవి రెండేజాతులు. ఒకటి సామాన్యంగా పాములవాళ్లు తెచ్చేది. మరొకటి రాజనాగు. నిజానికి 10 జాతుల నాగుబాములున్నా చైనా, ఆఫ్రికా విగతా ప్రాంతాల్లో ఉన్నాయి. పాములన్నిటిలో ప్రసిద్ధమయినది నాగుబామే. మన సంస్కృతిలో కూడా విశిష్టమయిన స్థానం ఆక్రమించుకొంది.

సామాన్య నాగుబాము 5-6 అడుగులుంటుంది. దానితల దగ్గరుండే పక్కటెముకలు విచ్చుకొని దానిపడగ నేర్పరుస్తాయి. ఏదయినా ఉద్రేకం కలిగినప్పుడు ముందుభాగం పైకిఎత్తి పడగవిప్పుతుంది. పడగమీద కళ్ళజోడు ఆకారంలో గుర్తు ఉంటుంది. కొన్నిటికి సున్న ఆకారం కూడా ఈ గుర్తు ఉంటుంది. కొన్నిటికి ఉండనే ఉండదు.

పాము కోరలు మార్పుచెందిన దంతాలే. అవి ఇంజక్షను సూదులు మాదిరిగా ఉంటాయి. నాగుబాముకోరలు పొట్టివి. నిజానికి గట్టిదుస్తులు వేసుకొంటే కొంత రక్షణ ఉంటుంది. కాని మన పల్లెల్లో జోళ్ళులేక, పంచపైకి కట్టుకొని చీకట్లో పోవడంవల్ల వేలాది దీనికాటుకు గురిఅవుతారు.

ఆఫ్రికాలోని నాగుబాములు విషాన్ని పైకి కొంత ముందుకు చిమ్ముతాయి. కంటిలోకి పోతే గ్రుడ్డి అవడము, ఏదైనా గాయంలోకి ప్రవేశిస్తే మానవుడు మరణించడం జరుగుతుంది.

నాగుబాము అంటే ముంగిస గుర్తుకి వస్తుంది. ఎందుకనోగాని ఈ రెండిటికి బద్ధవైరం ఉంది. పాముకాటుకి ముంగిసయినా చనిపోతుంది. అయినా దానికి చక్కని చాతుర్యం, మిక్కిలి మెళుకువ ఉన్నాయి. అది కనబడగానే నాగబాము భయపడుతుంది. ముంగిసేమో ముందుకు ఉరుకుతుంది. పాము కాటువేసే సమయానికి తప్పించుకొని వెనక్కిపోతుంది. అలా చేసి పాముని పూర్తిగా అలియగొడుతుంది. ఆదునుచూసి నాగుబాము మెడ కొరికి వేస్తుంది.

64 వ పేజీ చూడండి

చెక్కుటద్దం

కానీ విచారకరమైన విషయమేమిటం
వైద్యశాస్త్రం సాధించే విజయాలకుగూ
హద్దంటూ ఒకటి వుండిపోయింది...'
ఇంకా ఆశ్చర్యంగానే వాసంతివై
చూస్తున్నాడు చంద్రమోహన్ 'అదే
టండీ వాసంతిగారూ, అలా చెప్పేశార
ఆంధ్రప్రదేశ్ అవతరణ ఇంక పదిరోజుల
వుందనగా నాకు పెళ్ళయింది. పది పన్నె
డేళ్లయింది గదూ! ఈ పన్నె
డేళ్లలో మా ఆవిడకు మచ్చుకో
సారైనా మెడికల్ ఎయి
అవసరం కాలేదంటే నమ్మాలి మీరు
స్వభావ సిద్ధంగా ఆమెలో నిండై
ఆరోగ్యం తొణికిసలాడుతుండేది. ఇం
నేను చెప్పండి! జలుబు, తలనొప్పి
కళ్ళుతిరగడం—అలాంటి జబ్బులు నే
పిలవకపోయినా పలుకుతాయి. కానీ నే
మందులు తీసుకునిగాదు. అవి నయ
గావడం! మా ఆవిడ తన మాటలతో
వాటిని మటుమాయం చేసివేసేది. 'మీ
మండీ! బాగానే వున్నారే! ఏదీ, లేవండి
అలా పార్కుదాకా వెళ్లొద్దాం' అంటే
యింక పార్కు, పార్కునుంచి గుడి, గు
నుంచీ సినిమా అలా అలా చక్కర్లుగొట్టి
రాత్రి ఏ పదింటికో యిల్లు చేరుకు
వాళ్లం. కాదంటే యిదేం మాయనా
జబ్బోగానీ, యిదొచ్చి రెండు మాసాలైంది
ఇదైనా పెద్ద జబ్బేమీగాదు! తిన్న తిం
బొత్తిగా జీర్ణంకాదంతే! ఆకలి వేయద
లేచి నిల్చోడానికైనా ఓపికుండదు. అంతే
నీరసమన్న మాట! ఐనా యిప్పుడే
చూచారు మీరు!? ఆసుపత్రిలో చేర్చా
ఎంతో నయం కదూ? మధ్యాహ్నమయే
సరికి ఆవురావురంటూ ఆకలిగావడం రెం
రోజులనుంచే! ఆకలి వేయడం ఆరోగ
లక్షణం కదటండీ! ఈ రోజుమధ్యాహ్న
పత్యెడన్నంకూడా తీసుకుంది, డాక్ట
గారి సలహాపైన. అంతెందుకూ, మీ
చూస్తూనే వుండండి వాసంతిగారూ
పదిరోజుల్లో మా ఆవిడకు పరిపూర్ణం
ఆరోగ్యం కుదరడమూ ఖాయమే! అప్పు
మేము మీకందరికీ థేంక్స్ చెప్పి, గుళ్
నాలుగు కొబ్బరికాయలు కొట్టి చకా
యింటికి వెళ్లిపోవడమూ ఖాయమే!'
వాసంతి వింటూనేవుందిగానీ, వి

మాటలన్నీ ఆమె బుర్రకెక్కి వుంటాయా అన్నది సందేహమే!

చివరికామె ఎంతో ప్రయత్నంమీద తన కూమూలు మూడ్స్‌లోకి రాగలిగింది.

'అలాగైతే మీ ఆవిడకి అనారోగ్యం దాపురించి రెండుమాసాలైందంటారా చంద్రమోహన్‌గారూ?' అంటూ ప్రశ్నించిందామె. ఆవేదనా పూర్ణమైన చంద్రమోహం గడ్డం పైకెత్తి చూస్తూ.

'అవునండీ! పాపం, పూర్ గర్ల్. మా నన్నకు నా అన్నవాళ్ళెవరైనా వుంటే వేరుగా వుండేది! ఇటువంటి పిల్లగా పుట్టడగానే తల్లి పోయిందట. ఇటీవల తల్లిగూడా పోయింది. నాకైనా అక్కచెల్లెళ్ళున్నారుగానీ వాళ్ళెక్కడో దూర ప్రాంతాల్లో వున్నారు. మా అన్నయ్యకు ఢిల్లీలో ఉద్యోగం. ఉద్యోగరీత్యా నేనిలా దూరంగా వచ్చింది ఇక్కడ నాకైనా, మా వన్నెనండీ ఏమ్కా...'

ఆ ప్రసంగం జరిగిన తర్వాత వాసంతి చంద్రమోహన్ని చూస్తుండడం క్రమంగా ఎక్కువైయుంది.

సక్కూబాయి ఆరోగ్యానికి సంబంధించి సంతరించుకు న్నట్లు ప్రకటించిన దానికన్నా, ఆవిడ భర్త ప్రకటించే విషయాలంటే వినిపించు రోజులలో ఆమె ఆరోగ్యం చక్కబడింది. సెలవు తీసుకుంటుని వచ్చేసరికి వాసంతి ఉద్యోగంలో లేదు. ఇనకు మరీమరీ థాంక్స్ చెప్పమన్నారట! మార్గరెట్ చెప్పింది.

* * *

రెండునెలలు గడిచాయి. ఒకనాటి సాయంకాలం బజారుగుండా వెళ్తోంది వాసంతి. బట్టల షాపులోంచి వెలుపలికి వస్తున్న సక్కూబాయి ఆమెకు కనిపించింది. మునుపటిలా ఆమెనిప్పుడు సక్కుని ముక్కు కాదనడానికి ధైర్యం చాలటం లేదు. కానీ ఆమెను ప్రక్కనే మెట్లు దిగుతున్న ఆ యువకుణ్ని ఎవరుగ్గాదు క్షుణ్ణంగా పరిశీలనగా చూసిన తర్వాతగానీ అతడు చంద్రమోహన్‌ని పోల్చుకోలే పోయింది వాసంతి కారణం లేకపోలేదు. ఇప్పుడతనికి గడ్డం లేదు. సక్కూబాయి తనముఖం చూసుకోడానికిప్పుడు విలువైన టుప్పం అక్కర్లేదు. ఆ చెక్కిలద్దాలు చాలు!